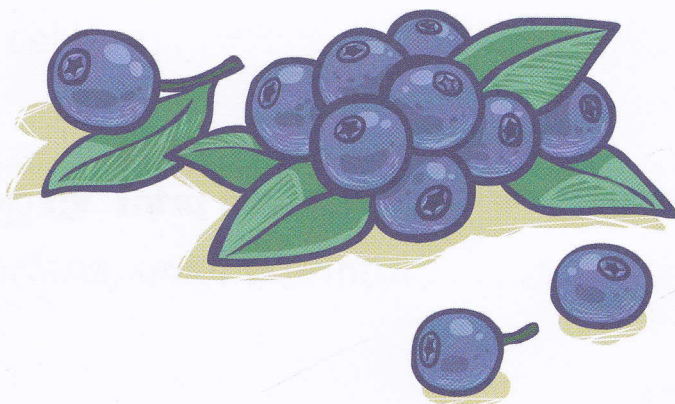


ȘORICEELUL CEL ISTET

*și alte povești
germane*

Traducerea și adaptarea: Roland Schenn

Ilustrații: Ioana Pioaru



Cuprins

Șoricelul cel isteț	5
Țăranul și regele	13
Povara singurătății	17
Porumbița	26
Orfanul și ursul	33
Fierarul cel bun	39
Flăcăul cel isteț și văduva cea săracă	47
Hanna orfana, ursul și prințul	52

Șoricelul cel isteț

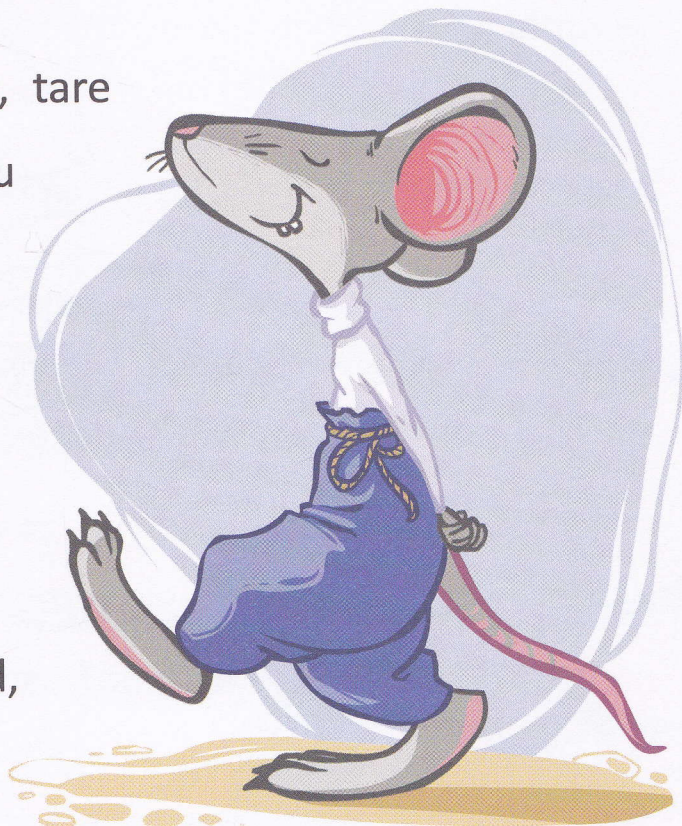
O dată, de mult, de mult de tot, trăia în casa unor gospodari, un șoricel. Și pentru că era o zi frumoasă de primăvară, ce și-a zis el? „la să mă duc eu să mă plimb nițel, că n-o fi foc! Toată iarna am stat numai în casă!”

Și-a pornit șoricelul nostru, dragi copii, și s-a dus așa, s-a tot dus, până ce a intrat în pădure.

Tare frumos mai era! Doamne, tare frumos, zău așa! Păsărelele ciripeau și era un aer înmiresmat, de-ți era mai mare dragul!

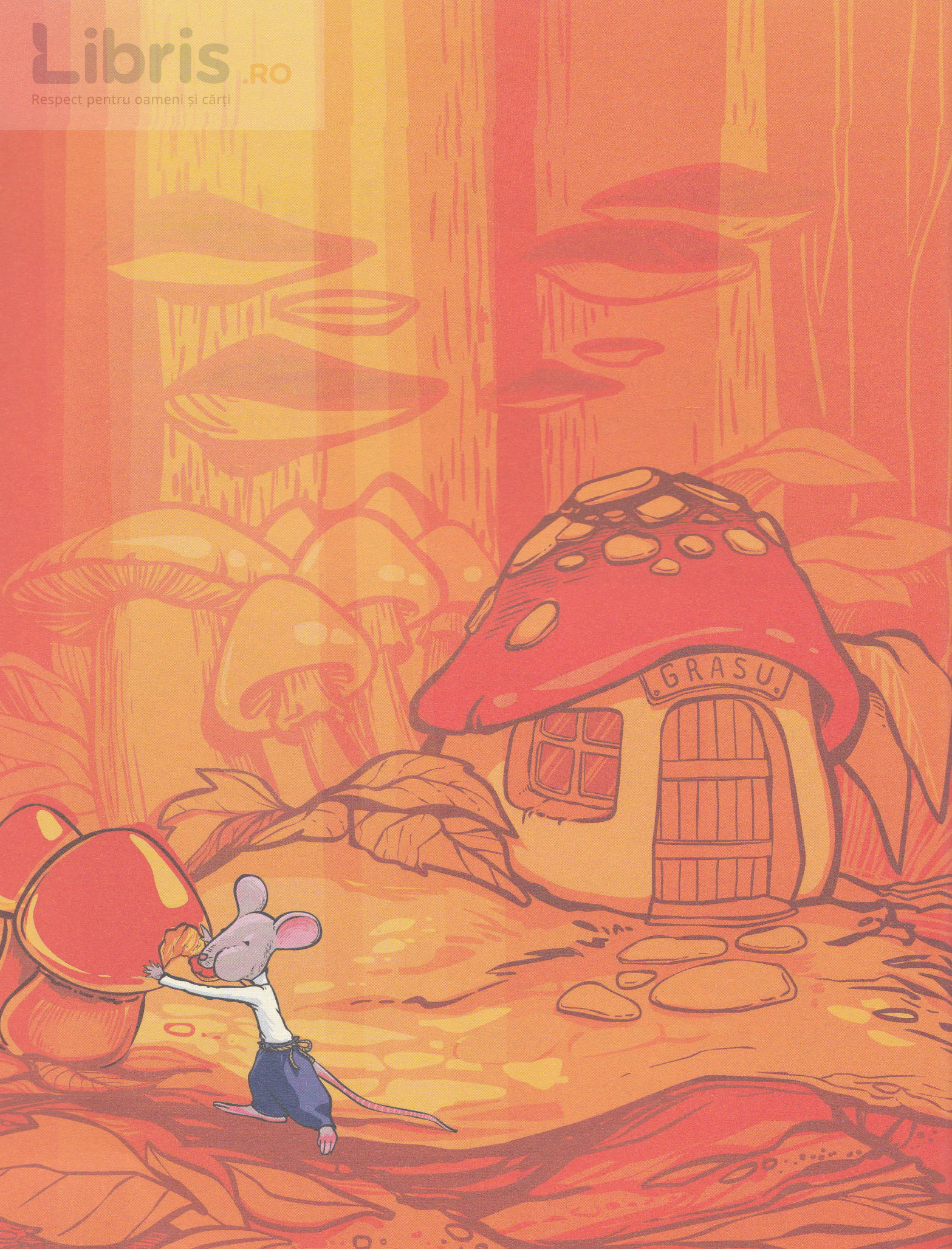
Îi sălta inima de bucurie șoricelului nostru! Atât de fericit era, încât începu să cânte încetișor.

Și cum mergea el așa cântând, numai ce auzi un glas:



Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți



— Bună ziua, frățioare!

Se uită șoricelul nostru în stânga, se uită în dreapta și văzu în cele din urmă un alt șoricel. Ce-i drept, era mai mare și mai gras decât el, dar tot șoarece era.

Văzând el cine îi dăduse binețe, șoricelul nostru spuse la rândul său:

— Bună ziua, frățioare!

— Cu ce treabă prin pădure? Întrebă șoarecele cel mare.

— Păi, am ieșit și eu să mă bucur de ziua asta frumoasă de primăvară, că prea am stat toată iarna în casă.

— În casă?

— Da, în casă, răspunse șoricelul nostru. Știi, eu îmi am locuința în casa unor gospodari din sat.

— Ei, bietul de tine! Îl căină șoarecele din pădure. Îți petreci vremea între patru pereți! Hai să-ți arăt ce bine o duc eu!

Și îi arătă șoarecele cel mare pe unde își avea casa, adică la rădăcina unui copac bătrân și scorburos. Îi puse înaintea mâncare din belșug: ciupercuțe, alune, fragi și mure.

— Ei, ce spui, frățioare? Întrebă șoarecele din pădure.

— Ce să spun? zise șoricelul nostru. Trai ca-n Rai!

— Stai, să te duc la izvor, că ți-o fi sete! spuse șoarecele din pădure.

Își duse oaspetele la izvor și, după ce bău pe săturate, șoricelul nostru zise:

— Îți mulțumesc pentru bunătăți și, dacă ai vrea, te-aș pofti pe la mine.

— Aș veni, că n-am fost nicicând într-o casă de om, mărturisi șoarecele din pădure.

— Prea bine! zise șoricelul nostru. Haidem!

Porniră la drum și ajunseră tocmai când se îngâna ziua cu noaptea.

Șoricelul nostru își duse prietenul în pivniță și-i spuse:

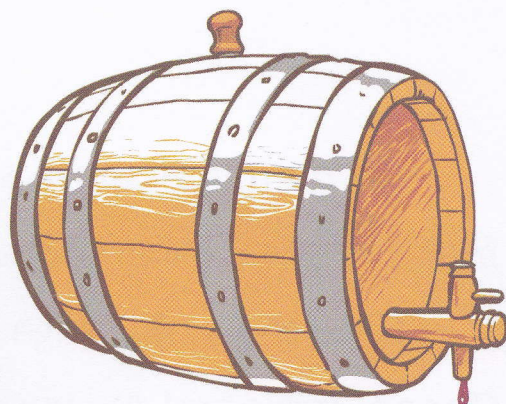
— Ei, frățioare, mi-ai pus înaintea mâncare din belșug. Acum, că mi-ai făcut cinstea de-a veni de-acolo din pădure tocmai până aici, la mine, aș vrea să mănânci la rându-ți pe săturate!

Și zicând acestea, șoricelul nostru îi puse înaintea oaspetelui său toate bunătățile din care se înfrupta el de obicei: brânză, slănină, stafide și nuci.

După ce mănăcă până nu mai putu, șoarecele din pădure îi spuse șoricelului nostru:

— Îmbelșugată masă! Îți mulțumesc din suflet, frățioare, da' ia spune-mi, ai vreun izvor pe-aici, că acuma, îți spun cinstit, după atâtea bunătăți tare mi s-a făcut sete!

— Izvor nu am, spuse șoricelul nostru, dar dacă vrei, îți pot da vin!



— Vin! Vreau, vreau! N-am băut nicicând vin, dar am auzit și eu de pe la țăranii care vin prin pădure după lemne că tare-i bun.

Șoricelul nostru știa bine unde anume avea țăranul, stăpânul casei, adică, butoaiele cu vin și își duse oaspetele în dreptul unuia dintre ele, zicând:

— Vezi? ăsta-i un butoi cu vin! Din vinul ăsta țăranul nu bea decât foarte rar! Uite, caneaua* picură puțin și, ca să nu se risipească vinul pe jos, țăranul a pus chiar în dreptul ei o oală. Ia cațără-te pe buza oalei și bea. Pe urmă să-mi spui dacă-ți place!

Șoarecele din pădure făcu întocmai cum îl îndemnase gazda sa și după ce luă câteva înghițituri, zise cum nu se poate mai vesel:

— Ohooo, frățioare! Tare mai e bun vinul, zău așa! Uite, îți spun cinstit că aș mai bea un pic!

Și bău șoarecele din pădure, bău, nu se încurcă și în cele din urmă i se cam sui vinul la cap! Era vesel, atât de vesel era, încât începu să cânte.

* Canea = cep din lemn sau din metal, prevăzut la capăt cu un robinet de scurgere, care servește la scoaterea lichidului dintr-un vas (n.t.).



— Vai de mine! spuse șoricelul nostru. Nu mai cânta, că ne aude motanul și dacă vine-ncoace, n-are să ne fie bine!

— Ceee? Să vină! strigă șoarecele din pădure. Nu mă tem eu de el! Ohooo, frățioare! Ai spus că la mine-i trai ca-n Rai, da' să știi că n-ai dreptate! Raiul e chiar aici, la tine! Ehe! Nu mă mai duc în pădure, să știi! Nooo, rămân aici, cu tine!

Motanul gospodarilor îl auzi, bineînțeles, și numaidecât coborî în pivniță.

Îndată ce îl zări, șoricelul nostru fugi și se ascunse în găurica lui. Amețit cum era, șoarecele din pădure nu putu ține pasul și motanul îl prinse-n gheare zicând:

— Ah! Un șoarece gras! Vai ce bine! Dacă te-aș mânca, zău că m-aș sătura!

De spaimă, șoarecele din pădure se trezi numaidecât din beție și spuse cu glas rugător:

— Nu mă mânca, jupâne motan! Nu mă mânca, rogu-te, că uite, chiar astăzi este... este ziua mea și n-aș vrea să mor tocmai acum!

— Bine! zise motanul. Bine! N-am să te mănânc, dacă ai să-mi spui o poveste care să mă-nveselească!

— Am să-ți spun! Uite, zău, îți spun! strigă șoarecele din pădure, tremurând de spaimă. Erau odată doi șoricești... Și... și trăiau așa

singurei într-o... într-o casă!

Și în casa aia era și un motan...

Și stăpâna casei îi spusese

motanului că dacă nu prinde

șoarecii, va mânca o bătaie

soră cu moartea!



— la stai nițel! se răsti motanul. Ți-am cerut să-mi spui o poveste care să mă-nveselească și până acum n-am râs deloc!

— Ai răbdare, jupâne, că, zău, ai să râzi pe săturate! spuse șoarecele din pădure.

— Bine, bine! Spune mai departe!

— Și șoarecii aceia mâncau tot ce le poftea inima, începu iar șoarecele din pădure. Făceau multă pagubă și într-o zi motanul izbuti să-l prindă pe unul dintre ei.

— Așaaa! zise motanul. Așa-mi place!

— Da, și după ce l-a prins, a început să se joace cu el. Și cum se juca așa, iată că îl vede stăpâna și strigă la el: „Netrebnicule! În loc să-l mănânci, te joci cu el! Dacă-ți scapă, te omor!”.

Așa de tare strigă șoarecele din pădure „Te omor”, încât motanul se sperie de mama focului și îl scăpă.

Fără să mai stea pe gânduri, șoarecele din pădure fugi mai iute ca vântul și se ascunse în găurica șoricelului nostru, zicând:

— Doamne! Nici nu știu cum am scăpat, frățioare! Uf! Mulțumesc lui Dumnezeu!

Motanul începu să miaune furios și să caute șoarecele care-i scăpase, dar se osteni în zadar! După ce căută mai multe ceasuri în șir, ieși din pivniță și se duse să se culce, căci era frânt de oboseală.

După ce plecă motanul, șoarecele din pădure îi spuse tovarășului său:

— Frățioare, eu ziceam că aici, la tine, e Raiul pe pământ, dar să știi că mă duc la mine, în pădure, și nu mai calc niciodată într-o casă de om!

Șoricelul nostru îl scoase pe oaspetele său din casă, ducându-l prin cotloane numai de el știute, și de-atunci șoarecele din pădure nu a mai intrat nicicând în sat.

